

parti endnu ikke var dannet, indbragt et Forslag, som ganske sikkert maatte opfattes som et Forhandlingsgrundlag med Hensyn til Afløsning af Tienden. Dette Forslag har jo ogsaa været omtalt, og den højtærede Landbrugsminister har ogsaa her gjort opmærksom paa, at naar der da var Tale om en mindre Multiplikator, var der til Gængæld Tale om en højere gennemsnitlig Kapitelstakst, idet ogsaa dette Forslag vilde føre til, at de Herrer Tiendejere vilde i Kontanter i alt væsentligt paa nogle faa Kroner nær, faa det samme som efter det nuværende Forslag. Ja, det er et Spørgsmaal, om man ikke, hvis man tager Hensyn til det, jeg fremhævede i forrige Møde, at der nu ikke skal gives Statsgaranti for Tiendebankens Obligationer, og at de derfor ville blive anbragte til en Kurs, som ikke er højere end Landkreditforeningernes, naar lige saa højt. Men heller ikke dette Forslag er behandlet igennem i Rigsdagen, heller ikke her foreligger der fra dette Tings Flertal en tydelig Tilkendegivelse af, hvor langt man vilde gaa. Nej, jeg tror, Sandheden er den, at noget saadant Program, med Hensyn til, hvad Multiplikatoren skal være, har der aldrig været for Venstre, og hvis man endelig vil finde et, saa var den første Gang, Venstre i Virkeligheden som Parti ved en Afstemning her i Tinget har taget fast Standpunkt, den Gang der blev stemt over den nuværende Justitsministers Forslag, og senere, da der blev stemt over Skattekommissionens Forslag, som sluttede sig nær dertil. Det er den første Gang, Partiet som saadant ved en virkelig Afstemning og paa solen Maade har taget Standpunkt til Spørgsmaalet. Jeg vil paa ingen Maade udgive dette for et Standpunkt, vi skulle sværge til til enhver Tid. Det gælder om denne Sag som om alle andre, at naar man vil have en Sag frem, prøver man naturligvis paa at fremme den paa saa billig og god en Maade som muligt. Hvis man anser den for at være af stor Værdi, gaar det saadan under Sagens Forhandling, at man ogsaa maaske er villig til at gøre større Ofre for den.

Men jeg vender tilbage til Afstemningen angaaende Skattekommissionens Forslag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns

5te Valgkreds (Borbjerg) omtalte ganske vist, at hans Parti havde en Gang ladet være at stemme, da et Tiendelovforslag, som bød lige saa meget som det nuværende til Tiendejerne, var for, men jeg forstod hans Udtalelse saaledes, at det var kun første Gang, da den nuværende Justitsministers Forslag forelaa, og at de senere havde indtaget et mere aggressivt Standpunkt. Jeg har siden set det efter og fundet Afstemningen over Skattekommissionens Forslag, hvor der altsaa stemtes om et Forslag, som man dog maatte vide, efter at det havde vundet Tilslutning ikke alene hos Venstre, men ogsaa hos en stor Del af Højre, der havde Tilslutning i Landstinget, var et Forslag, som der virkelig ikke var Tale om blot at sende videre, men som der var megen Mulighed, endogsaa Sandsynlighed for at faa gennemført. Da vare de ærede Medlemmer ikke mere fjendske, end at de holdt sig til det neutrale „stemmer ikke“. Jeg har endvidere faaet at se, at det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), der jo i Dag talte sig meget højt op om den urimelige Pris, der nu skal gives for Tienden, den Gang endogsaa positivt var med, idet han stemte Ja til det 24-dobbelte uden Fradrag af Skattens Beløb. Det ærede Medlem har ikke afkræftet, hvad jeg sagde i den Henseende, men jeg minder ham om, hvad jeg sagde i forrige Møde, at efter at Statsgarantien er falden bort for Tiendebankens Obligationer, ville disse ikke kunne udbringes til mere end det 24-dobbelte af Tienden, fradraget Skatten.

Det ærede Medlem talte om, at det, som gør, at det her foreliggende er et Overbud, er, at de faa Pengene til fri Raadighed. Det fik de jo ogsaa efter Skattekommissionens Forslag. Efter det fik de Kontanter, her faa de Obligationer, der efter de nuværende Kurser ikke kunne udbringes til højere Pris end højst 96. Altsaa faa de her kun det 24-dobbelte med Fradrag af Skattens Beløb. Jeg minder altsaa det ærede Medlem om, at det, som han stemte for den Gang, var, at de private Tiendejere, Kirketiendejere og Kongetiendejere skulde have 6 Mill. Kr. mere i alt, end de skulde have efter det